

**BOEKWINKELS
&
BOTBREUKEN**

EPISCHE AVONTUREN, EERSTE LIEFDES
EN TWEDEHANDSBOEKEN

**TRAVIS
BALDREE**

Boekwinkels & botbreuken

Travis Baldree

Boekwinkels & botbreuken

Legendes & lattes-serie – deel 2

Vertaling Nikki Greveling

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Omdat goede dingen op het verkeerde moment gebeuren.

Proloog

‘Achtien!’ brulde Viv, die haar sabel in een horizontale beweging zwaaide waardoor de schedel van de ondode recht van zijn ruggengraat werd getimmerd. Ze lachte en ramde haar schouder door de rest van het lichaam heen, nog voordat het uit zichzelf kon instorten, waardoor de botten in alle richtingen vlogen. Twee stappen vooruit en ze had het zwaard alweer omhoog gebracht, waarbij ze een andere ondode recht in zijn ribbenkast raakte. Het regende splinters, net als houtkrullen van een hakbijl.

‘Negentien!’ Ze grijnsde meedogenloos en ontblootte haar hoektanden terwijl ze met grote passen verderging.

Elke teug lucht vloede puur en schoon in haar longen, in een perfect ritme trokken haar spieren samen en ontspanden zich weer en haar bloed gonsde in haar aderen. Ze was jong, een en al kracht en macht, en daar maakte ze optimaal gebruik van ook.

Het leger van Varine de Bleke, dat bestond uit uitgemergelde, skeletachtige soldaten, dromde samen voor het eikenhouten bolwerk. Nog vrij behendig ondanks hun opdroging. Ze trokken in een dodelijke stilte ten strijde, met korte zwaarden en speren, die ze op Viv mikten. Ze ontweek ze of sloeg ze opzij, net zo gestaag als het getijde.

Ze had de rest van Rackams Raven ver achter zich gelaten en leidde de aanval. Oude strijdrossen waren het. Oud en langzaam.

Ze hadden geprobeerd om de jongsten, zoals zij, achter in de linie te houden, maar dat was niet waarvoor ze was gemaakt.

Ergens in de verte lag de necromagiër te wachten en Viv wilde haar als eerste bereiken. Als de achterblijvers haar eindelijk hadden ingehaald, zouden ze haar aantreffen met haar zwaard losjes in haar hand en hun prooi in een hoopje aan haar voeten.

Haar dodenaantal liep met elke zwaai van haar sabel op. Nog steeds niet snel genoeg. Ze trok haar strijdhamer uit de lus waar hij in hing en ging toen met beide handen te werk, de skeletachtige gelederen verpletterend en doorklievend met hamer en zwaard. Hun schilden werden opzij geramd, hun maliënkolders scheurden als papier en hun schedels bezweken als waspompoenen.

Luid gebrul echode achter haar toen Rackams crew met de restjes afrekende die zij had achtergelaten of de ondoden die hen vanaf de zijkant probeerden aan te vallen. Iemand riep dat ze niet zo snel moest gaan. Ze lachte kort en minachtend.

En toen ontvlamde haar been ineens met een vuur dat in een halve seconde ondraaglijk heet werd. Ze wankelde en draaide op haar andere voet. Net toen de roestige punt van een speer uit een diepe wond in haar bovenbeen werd getrokken. Hij werd weer naar voren gedrongen en ze staarde ongelovig toe terwijl de speer dwars door haar broek en in de huid van haar been verdween in een perfect evenwijdige snee. Toen kwam het bloed. Een heleboel.

Ze brulde en sloeg de speer opzij met haar hamer, waarna ze met haar sabel in een opwaartse haal de ondode doormidden spleet. Zijn gehoornde helm vloog in een absurde kronkel in de lucht. Viv zou hebben gelachen als de pijn haar niet had overvallen toen ze door de beweging haar gewicht naar haar andere been verplaatste. Haar gewonde been stortte onder haar in als een bonenstaak.

Plotseling lag ze op haar zij in het moeras en slijk, terwijl haar bloed zich onder haar verspreidde.

Een ander teruggekeerd skelet torende boven haar uit, met blauwe lichtkrullen flikkerend in zijn lege oogkassen. Op zijn voorhoofd brandde Varine's symbool fel: een diamant met takken als hoorns. Hij tilde een roestig, groot schild op en kon de rand ervan elk moment in een vernietigende klap omlaag brengen. Het enige geluid dat hoorbaar was, was het gekraak van zijn kracht en Vivs oppervlakkige ademhaling.

Ze ving de rand van het schild net op met haar hamer en sloeg het opzij, maar verloor daarbij haar eigen wapen. Tranen van pijn vertroebelden haar zicht. Het was Viv niet gelukt om het wezen te ontwapenen. De ondode was onverbiddeijk en tilde het stuk metaal nogmaals op. Deze keer kon ze door de hoek onmogelijk haar sabel tussen haar en het schild krijgen. Geschokt en ongelovig kon ze alleen maar toekijken terwijl het staal op haar nek afvloog.

Een hese kreet klonk in de lucht, maar niet van haar afkomstig.

Rackam beukte met zijn schouder tegen het wezen. Terwijl de ondode naar achteren wankelde, vernietigde de dwerg het skelet met een enkele zwaai van zijn stekelige knots.

Hij keek op haar neer en de teleurgestelde trek van zijn mond verdubbelde haar misselijkheid. 'Verdraaide dwaas. Houd je hand ertegenaan gedrukt. Blijf liggen en probeer niet dood te gaan, als het lukt.'

Toen was hij weer weg en Viv was buiten adem van de schok terwijl Rackams Raven langs haar heen raasden in een vlaag van messen, bogen en mysterieus vuur die hun vijanden voor hen met de grond gelijkmaakten.

Ze verdwenen in de mist en ze was alleen, vol ongeloof toekijkend terwijl het leven uit haar been vloeide.

‘Dus, je leeft nog, hè?’

Viv kwam versuft weer bij bewustzijn. Ze kreeg het gevoel alsof ze moest overgeven. Misschien had ze dat al gedaan.

Het eerste wat ze zag, was Rackams keiharde ogen, glinsterend boven de vlechten van zijn met modder bedekte peper-en-zoutkleurige baard. Viv schudde haar hoofd en keek om zich heen, de randen van haar gezichtsveld leken besmeerd te zijn met vuiligheid. Op de een of andere manier was ze met haar rug tegen een van de eikenbomen gaan zitten. Ook was ze voldoende bij bewustzijn geweest om de onderkant van haar shirt af te scheuren en haar wond met wat mos te verbinden. De stof was echter doorweekt en de aarde ertussen was een hoopje modder en bloed geworden.

Bij die aanblik begon ze weg te zakken en Rackam bracht haar weer terug met een verrassend zachte tik op haar wang.

Hij zuchtte en schudde zijn hoofd.

De strijd was voorbij. Als zijn aanwezigheid daar niet genoeg bewijs voor was, dan was het wel de manier waarop de krijgers achter hem kalm in de weer waren.

‘Ik zag het al aankomen toen je je opgaf. Ik hoopte dat ik er naast zou zitten, maar nee, ik wist dat het zo zou gaan. Jonger is altijd dommer, en wijsheid komt met bloed en tijd.’ Hij wendde zijn blik af, alsof hij in een of andere mogelijke toekomst keek. Toen focuste hij zich weer op haar. ‘Ik geef alle nieuwe rekruten gelijke kansen. Ik let op de handen, de armen. Geen littekens? Dan bestaat er een even grote kans dat de eerste die ze krijgen hun dood wordt.’

Met zijn gehandschoende hand klopte hij op haar enorme arm. Eén brok aan spieren, maar de huid gaaf. Viv staaarde naar de ravage van haar been.

Rackam ging staan en hij hoefde nog steeds niet ver op te

kijken om haar blik te ontmoeten. ‘Wordt dit jouw dood?’

Viv slikte haar misselijkheid weg en kneep haar ogen samen. Ze voelde zich dom. En daarom ontstemd. En ontstemd was maar een halve stap verwijderd van woedend. ‘Nee,’ zei ze met haar tanden op elkaar geklemd.

Hij lachte zachtjes. ‘Dat dacht ik al. Maar voor nu ben je klaar.’
Ze knipperde. ‘Hebben we haar te pakken gekregen?’

‘Nee. Zover we konden ontdekken was ze niet eens hier. Ze heeft alleen maar voor wat onrust gezorgd. We trekken naar het noorden. We vinden haar wel.’

Viv duwde zich moeizaam omhoog om tegen de boom op haar linkerbeen te staan. De andere voelde te groot en elke slag van haar hart was als een duistere bons. ‘Wanneer vertrekken we?’

‘We? Zoals ik al zei ben jij voor nu klaar. Ik hoorde dat er een kustplaats hier een paar kilometer vandaan ligt. Ik stuur je die kant op. Je geneest wel, en als we klaar zijn, komen we die kant op. Als je er dan nog bent en functioneert, dan pikken we je op. Duurt waarschijnlijk een paar weken. Als je weg bent tegen de tijd dat we er zijn...?’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Niemand neemt het je kwalijk als je besluit ermee te stoppen.’

‘Maar...’

‘Het is voorbij, meissie. Je hebt vandaag een domme fout overleefd. Als je zo snel er weer een wilt maken, nou...’ Zijn ogen stonden hard. ‘Wil je weten hoe hoog ik je kans dan inschat?’

Maar Viv was geen domme ork, dus hield ze haar verdomde mond dicht.

1

Viv lag op de vloer van de kleine kamer. Nou, bijna op de vloer dan. De plek was niet gebouwd voor orks en het bed was minstens een halve meter te kort. Iemand had met moeite de strozakmat op de vloer gekregen en ook al hingen haar benen nog steeds over het uiteinde heen, ze hadden haar rugzak zo neergelegd dat ze haar voet erop kon rusten, om haar gewonde been hoog te houden.

De pijn was een ware hel.

Ze had koorts gekregen toen ze in een draagstoel achter een pakezel van links naar rechts werd geslingerd, door alle stof heen hoestend die van de weg opstooft. Wat véél was.

Het kon goed zijn dat Viv al twee dagen aan bed gekluisterd was, af en toe bij bewustzijn, overspoeld met steeds maar weer dezelfde dromen en een verschrikkelijke pijn. De heelmeester was meerdere keren langsgekomen. Of misschien niet en had ze het allemaal gehallucineerd. Ze kon zich het gezicht van de man maar half herinneren, zo opgaand in schaamte waarvoor ze de reden niet kon benoemen.

Ze was volledig bij zinnen nu. Wat met name betekende dat ze ook álles kon voelen. Ze wist niet zeker of het wel een verbetering was.

Maar ze was vooral uitgehongerd.

Ze staaarde de kamer rond, die er grotendeels kaal uitzag. Een onbewerkt bedframe en een klein tafeltje met een lantaarn en een waskom. Grijs, ruw hout als muren. Een klein raam met latten voorzien. Ze rook thee, droog duingras en vis. Een oude scheepskist stond tegenover haar, haar sabel ertegenaan, samen met een lompe houten kruk. Haar hamer ontbrak. Veel viel er verder niet te ontdekken.

Het was compleet stil in het gebouw. De enige geluiden die ze hoorde, kwamen van buiten: het sissen van het gras, het verre gonzen van de golven en zo nu en dan het gekrijs van een zeevogel.

Viv was minder dan een uur wakker en wist zeker dat dit uitzicht haar gek zou maken als ze het twee keer zo lang moest uithouden.

Haar been was op zijn minst schoon en in verband gewikkeld, gespalkt zodat ze haar knie niet kon buigen. De broekspijp was weggeknipt en het verband was op sommige plekken verkleurd waar de wond had gelekt, maar het was wel een grote verbetering ten opzichte van mos en een vieze strook wol van haar shirt.

‘Nou,’ zei ze. ‘Shit.’

Beetje bij beetje kwam ze overeind, sleepte haar achterste op de lattenbodem van het bed en hapte naar adem door haar tanden heen terwijl ze haar gewonde been heen en weer zwaaide. Haar linkerlaars paste, maar haar rechtervoet was zo erg opgezwollen dat ze die onbedekt zou moeten laten. Wiebelend kwam ze overeind en het lukte haar om bij de kom lauw water te komen, waar ze zich zo goed mogelijk schoon schrobde met de doek die ernaast lag. Toen ze zich niet meer zo vies voelde, hinkelde ze naar de deur, maar elke keer dat haar hak de vloer raakte, pulseerden de randen van haar gezichtsveld zwart. Met haar kaken op elkaar geklemd veranderde ze van richting en raapte ze met tegenzin de kruk op.

Het irriteerde haar hoeveel beter ze nu vooruitkwam.

Nu ze er toch stond, gespte ze uit gewoonte haar sabel ook maar aan haar riem vast.

Helaas kwam ze tot de ontdekking dat haar kamer bovenaan een smalle trap lag. Wankelend liep ze naar beneden, waarbij ze zich om de trede met haar kruk moest opvangen. De sabel maakte het haar niet gemakkelijker. Met elke impact bedacht ze een nieuw, kleurrijk scheldwoord voor Rackam. Niet dat het zijn schuld was, natuurlijk. Toch was het veel bevredigender om nadrukkelijk een persoon te vervloeken, ook al zou die persoon zichzelf moeten zijn.

Ze rook een lichte geur van bacon terwijl ze de trap afliep, wat motiverend genoeg werkte om door te zetten.

De trap liep uit in een lange eetruimte van ruw, onbewerkt hout, in een herberg of taverne of hoe ze het hier ook noemden. Een grote stenen haard stond tegen een muur, groot en gapend als een lege mond. Een ijzeren kroonluchter hing scheef boven haar hoofd, het hele oppervlak bedekt met kaarsvet. Glazen drijvers en stormlantaarns hingen aan de dakspanten of zaten daar met spijkers vast, samen met visnetten en verweerde roeispanen met namen erin gekerfd. Er zat niemand aan de paar gehavende tafels die er stonden.

Een lange bar stond tegen de achterste muur en de herbergier leunde ertegenaan terwijl hij achteloos een koperen beker poetste. Hij keek net zo verveeld als je je hoorde te voelen op een plek als deze. De puntige kin van de zeefee had een grijsachtige kleur en zijn neus had de vorm van een bijl. Zijn haren waren net zo dik als kelp en hingen voorbij zijn puntige oren, en zijn onderarmen zaten onder de tatoeages.

‘Goedemorgen, jongedame,’ klonk zijn stem rommelend. ‘Ontbijt?’

Viv kon zich niet herinneren dat iemand haar óóit ‘jongedame’ had genoemd.

Zijn blik gleed over haar heen en zijn wenkbrauwen schoten in de lucht toen hij de sabel zag, maar hij concentreerde zich al gauw weer op de beker die hij schoonmaakte.

‘Bacon?’ vroeg Viv.

Hij knikte. ‘En eieren? Aardappelen?’

Haar maag knorde luid. ‘Ja.’

‘Vijf koperstukken denk ik zo.’

Ze klopte op haar riem, op zoek naar haar portemonnee, keek naar de trap en vloekte toen.

‘Die krijg ik de volgende keer wel. In het ergste geval loop ik zelf naar boven.’ De man glimlachte scheef. ‘Ik geloof niet dat je me kunt ontvluchten, of wel soms? Ga maar snel zitten op een van die krukken voordat je been het begeeft.’

Viv was het zo gewend dat haar bestaan alleen al dreigend genoeg was dat het eerlijk gezegd een schok was om zo’n luchtige grap ten koste van haar te horen, ook al was hij nog zo mild. Maar goed, als je rond hupte op één been werd je nou eenmaal een stuk minder beangstigend.

Terwijl zij erin slaagde om te doen wat hij zei, verdween hij naar achteren. Viv trok een andere kruk naar haar toe om haar blote voet op een van de voetsteunen eronder te leggen.

Met haar vingers trommelend op de bar probeerde ze zichzelf af te leiden door het interieur verder te bestuderen, maar er viel niet écht iets anders te ontdekken. De geluiden en geuren die uit de achterkamer kwamen hielden haar voldoende bezig.

Toen de herbergier een koekenpan naar haar bracht en samen met een vork en een servet op de bar zette, greep ze bijna de hete steel vast in haar haast om dichterbij het eten te komen. De gebakken aardappelen, knapperig en vettig varkensvlees en twee spiegeleieren sisten en knetterden nog in de pan. Ze barstte bijna in tranen uit van geluk.

Viv zag dat hij vanaf de andere kant van de bar toekeek terwijl zij het eten verorberde en probeerde toen iets rustiger te eten, maar de aardappelen waren gezouten en smaakten heerlijk met het ei. Het was lastig om niet alles naar binnen te scheppen zonder te pauzeren. De geluiden die uit haar mond kwamen waren niet beleefd, maar zeker wel oprecht.

‘Voel je je beter?’ vroeg de zeefee toen ze de lege pan van zich afschoof.

‘Goden, ja. En bedankt. Eh, ik ben Viv.’

Die scheve lach weer. ‘Dat hoorde ik toen je hier binnenkwam. We hebben elkaar al ontmoet, maar het verbaast me niets dat je het je niet meer herinnert. Vanwege al die commotie.’

Ze herinnerde zich ook niet de drukte, maar door zijn geamuseerde toon vroeg ze zich wel iets af. ‘Dus, hebben de Raven voor mijn verblijf betaald?’

‘Ik had gehoopt dat ik Rackam zelf te zien zou krijgen,’ zei de herbergier. ‘Maar goed, de jongen die hij met je mee stuurde was erg vriendelijk. Betaalde voor vier dagen en zei dat je je daarna wel kon redden. Ik ben Brand.’

Hij stak zijn hand uit en ze schudde die. Ze hadden allebei een stevige handdruk.

‘Ga je nu terug naar bed?’ vroeg hij.

‘Echt niet. Dan word ik helemaal knettergek. Eh. Wáár ben ik precies?’

Zijn scheve lach was een en al vermaak. ‘Sta mij toe om de eerste te zijn om je te verwelkomen in Murk, de parel van de westkust! Een erg kléín deel van de westkust. En dit hier is De Stok, mijn herberg.’

‘Het is hier wel erg rustig.’ Ze had bijna ‘deprimerend rustig’ gezegd.

‘We hebben zo onze drukke momenten als de boten terug zijn.’

Maar het is hier over het algemeen wel stil, dus een goede plek om uit te rusten en te herstellen.'

Ze knikte en ging op haar goede voet staan, waarna ze de kruk weer rechtop zette. 'Nou, nogmaals bedankt. Ik zal je nog wel veel zien, neem ik aan.'

Met warm eten in haar buik voelde Viv zich meer als zichzelf. Het idee om een beetje rond te hobbelen in de stad klonk aantrekkelijker dan een paar minuten geleden. Ze tikte met haar knokkels op de bar. 'Ik ga maar eens rondkijken.'

'Tot over tien minuten dan,' zei Brand.

Viv lachte, maar niet van harte.

VOOR VIV IS AVONTUUR NOOIT VER WEG

Nadat ze gewond is geraakt bij een gevecht wordt ork-krijger Viv tegen haar wil naar het slaperige badplaatsje Murk gestuurd om te herstellen. Opeens brengt ze haar tijd door in een boekwinkel met de grofgebekte eigenaar Fern, in plaats van op jacht te zijn als onderdeel van een beruchte groep huurlingen. Dat is niet helemaal wat ze voor ogen had... Actie lijkt ver te zoeken en Viv wil eigenlijk zo snel mogelijk weer vertrekken. Maar dankzij een verdachte reiziger in het grijs, een gnoom met een attitude, een zomerliefde en talloze skeletten is het avontuur misschien toch dichterbij dan Viv dacht.

Travis Baldree is de *New York Times*-bestsellerauteur van het cozy fantasyboek *Legendes & lattes*. *Boekwinkels & botbreuken* is daar de prequel op en speelt zich af in de tijd voordat Viv haar koffiezaak opent. Naast het schrijven van boeken spreekt Travis fulltime luisterboeken in en was hij de vormgever van verschillende videogames. Hij woont in de Pacific Northwest met zijn gezin en zijn hondje.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 555547 >